

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Den tapre Landsoldat og andre Sange for
danske Dreng og Piger.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Helsingør : J. W. Christensens Boghandel, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

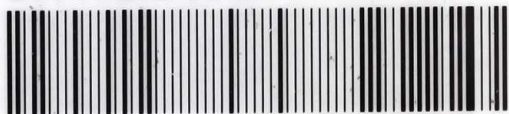

Den tapre Landsoldat
og andre Sange.

1884.

53. - 167.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 02083 6

+REX

Den tapre Landsoldat

og andre Sange

for danske Dreng og Piger.

HELSINGØR.

Forlagt af J. W. Christensens Boghandel.

1884.

Henr. Donatzky's Bogtrykkeri.

Den tapre Landsoldat.

1848.

Dengang jeg drog afsted,
dengang jeg drog afsted,
min Pige vilde med,
ja, min Pige vilde med.
Det kan du ej, min Ven!
Jeg gaaer i Krigen hen,
og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok hjem
igjen.

Ja, var der ingen Fare, saa blev jeg her hos dig,
men alle Danmarks Piger, de stole nu paa mig.
Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Min Fader og min Moer,
min Fader og min Moer,
de sagde disse Ord,
ja, de sagde disse Ord:
„Naar de, vi stole paa,
i Krigen monne gaa,
hvem skal saa pløje Markerne, og hvem skal
Græsset slaa?“

Ja, det er netop derfor vi alle maa afsted,
for ellers kommer Tysken og hjælper os dermed.
Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Naar Tysken kommer her,
naar Tysken kommer her,
beklager jeg enhver,
ja beklager jeg enhver.

Til Peer og til Poul
 han siger: „Du bis faul“,
 og skælder man ham ud paa Dansk, saa siger
 han „Hols Maul!“

For Folk, som taler alle Sprog, er det nu lige fedt;
 men Fanden heller inte for den, der kun kan et.
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Om Dannebrog jeg ved,
 om Dannebrog jeg ved,
 det faldt fra Himlen ned,
 ja, det faldt fra Himlen ned;
 det flager i vor Havn
 og fra Soldatens Favn,
 og ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
 Og den har Tysken haanet og traadt den under
 Fod;

nej, dertil er vor Fane for gammel og for god.
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Vi byde Fjenden Trods,
 vi byde Fjenden Trods,
 naar Kongen er med os,
 ja, naar Kongen er med os.
 Med draget Sværd han staar,
 han snakker ej, men slaar;
 saa dansk som han var ingen Konge her i mange
 Aar.

De lade, som De tro, at han inte mer er fri,
 og selv vil de dog ha'e ham i det tyske Slaveri.
 Se, derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

For Pigen og vort Land,
 for Pigen og vort Land,
 vi kæmpe alle Mand,
 ja vi kæmpe alle Mand.
 Og ve det usle Drog,
 der elsker ej sit Sprog
 og ej vil ofre Liv og Blod for gamle Dannebrog.
 Men kommer jeg ej hjem til min gamle Fa'er
 og Mo'er,
 Kong Frederik vil trøste dem med disse hersens
 Ord:
 „Sit Løfte har han holdt, den tapre Landsoldat“.
 Hurra, Hurra, Hurra!

P. Faber.

Dannebrog.

Vift stolt paa Kodans Bølge,
 blodrøde Dannebrog!
 Din Glans ej Nat skal dølgge,
 ej Lynet dig nedslog.
 Du over Helte svæved,
 som sank i Dødens Favn;
 dit lyse Kors har hævet
 til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
 du Danmarks Helligdom!
 Did har du Kæmper kaldet,
 som Verden leder om.
 Saa længe Rygtet svinger
 sig over Land og Sø,
 mens Nordens Harpe klinger,
 din Ros skal ej uddø.

Sus højt i Kampens Bulder
 om Juel, din Kæmpe bold!
 Naar Tordnen om Dig ruller,
 du sjunge: Tordenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 i stolte Luers Favn,
 da nævn for Stjernevrimlen
 din høje Hvitfeldts Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,
 en Helt du nævne kan;
 men ingen, som fordunkler
 din store Christian.
 Paa Lysets Kyst han stander
 i Sejersklædebon,
 hvergang en Kæmpe lander
 hos Rud og Absalon.

Se dem, du har tilbage,
 de blusse ved dit Navn,
 vil for din Hæder drage
 med Lyst i Dødens Favn.
 Uplettet skal du svinge
 dig over Verdens Sø,
 til Nordens Brynjer springe
 og Danmarks Hjerter dø!

B. S. Ingemann.

Modersmaalet.

Moders Navn er en himmelsk Lyd,
 saa vide som Bølgen blaaner,
 Moders Røst er den Spædes Fryd
 og glæder naar Issen graaner,
 sødt i Lyst og sødt i Nød,
 sødt i Liv og sødt i Død,
 sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Kraftens Ord,
 som lever i Folkemunde;
 som det elskes i Syd og Nord,
 saa sjunges det sødt i Lunde.
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 sødt i Liv og sødt i Død,
 sødt i Eftermælet!

Modersmaal var de Kongers Sprog,
 vi mindes med Fryd og hædre;
 Modersmaal var de Kæmpers og,
 vi kalde med Stolthed Fædre.
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 sødt i Liv og sødt i Død,
 sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Rosenbaand,
 som Store og Smaa omslynger,
 i det lever kun Fædres Aand,
 og deri kun Hjertet gynger.
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 sødt i Liv og sødt i Død,
 sødt i Eftermælet!

Modersmaal er vort Hjertesprog,
 kun løs er al fremmed Tale,
 det alene i Mund og Bog
 kan vække et Folk af Dvale.
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 sødt i Liv og sødt i Død,
 sødt i Eftermælet!

N. F. S. Grundtvig.

Fædrelandssang.

Der er et yndigt Land,
 det staar med brede Bøge
 nær salten Østerstrand.
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 det hedder gamle Danmark,
 og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums Tid
 de harniskklædte Kæmper,
 udhvilede fra Strid;
 saa drog de frem til Fjenders Men,
 nu hvile deres Bene
 bag Højens Bautasten.

Det Land endnu er skjønt,
 thi blaa sig Søen bælder,
 og Løvet staar saa grønt;
 og ædle Kvinder, skjønne Møer,
 og Mænd og raske Svende
 bebo de Danskes Øer.

Et venligt Syd i Nord
 er, grønne Danarige!
 din axbeklædte Jord.
 Og Snekken gaar sin stolte Vej,
 hvor Plov og Kjølen furer,
 der svigter Haabet ej.

Vort Dannebrog er smukt,
 det vifter hen ad Havet
 med Flagets røde Bugt.
 Og stedse bar sin Farve hvid
 dit hellige Kors i Blodet,
 o Dannebrog! i Strid.

Hil Drot og Fædreland!
 Hil hver en Daneborger,
 som virker, hvad han kan!
 Vort gamle Danmark skal bestaa,
 saa længe Bøgen spejler
 sin Top i Bølgen blaa.

Adam Øhlenschläger.

Nationalsang.

Kong Christian stod ved højen Mast
 i Røg og Damp;
 hans Værge hamrede saa fast,
 At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
 da sank hver fjendtlig Spejl og Mast
 i Røg og Damp.
 Fly, skreg de, hver som flygte kan,
 hvo staar mod Danmarks Christian
 i Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag;
 nu er det Tid!
 han hejsede det røde Flag,
 og slog paa Fjenden Slag i Slag;
 da skreg de højt blandt Stormens Brag:
 nu er det Tid!
 Fly, skreg de, hver som véd et Skjul,
 hvo kan bestaa mod Danmarks Juel
 i Strid?

O Nordhav! Glimt af Vessel brød
 din tykke Sky;
 da tyede Kæmper til dit Skjød,
 thi med ham lynte Skræk og Død,
 fra Valen hørtes Vraal, som brød
 din tykke Sky.
 Fra Danmark lyner Tordenskjold,
 hver give sig i Himlens Vold
 og fly!

Du Danskes Vej til Ros og Magt,
 sortladne Hav!
 Modtag din Ven, som uforsagt
 tør møde Faren med Foragt,
 og kjæk som du mod Stormens Magt,
 sortladne Hav!
 Og rask igjennem Sang og Spil
 og Kamp og Sejer før mig til
 min Grav!

Johannes Evald.

Isted-Slaget.

1850.

Det var en Sommermorgen,
 endnu før det blev Dag,
 da yppedes paa Heden
 et Holger-Danske-Slag,
 da Sol stod op i Øster,
 den neppe var at se,
 og alle Fugle-Røster,
 i Struben kvaltes de.

Det var paa Isted Hede,
 og saa i Øvre-Stolk,
 for gamle Danmarks Ære
 da stred det danske Folk;
 ja, for den danske Tunge,
 og for det danske Land
 stred Heltene de unge,
 som gamle Hildetand!

Der faldt den gamle Nordmand,
 den djærve Schleppegrell,
 han regned mer ej Kugler
 end Hagl det haarde Fjeld.
 Der faldt den bolde Læssøe
 i Helte-Manddoms-Aar,
 og for den danske Løve
 det var et Hjertesaar!

Der faldt i Ungdoms Blomster
 saa mangan modig Svend,
 at Tysken troer det neppe,
 vi mange har igjen;

dog synger danske Dreng,
de slaar i Vænget Top;
som Blomsterne i Enge
hvert Aar de voxer op.

Tak være danske Piger,
som græde nu i Løn
for Broder og for Bejler,
som Moder for en Søn!
De holdt dem ej tilbage
med bange Suk og Graad,
de sang for dem med Brage:
Vaagn op til Heltedaad!

Guds Fred med vore Døde
i Danmarks Rosengård!
Guds Fred med dem som bløde
af dybe Hjertesaar!
Vor Kjærlighed med Alle,
de Store og de Smaa,
som vilde staa og falde
med Løven askegraa!

N. F. S. Grundtvig.

Mindesang.

Slumrer sødt i Slesvigs Jord,
dyrekjøbt den blev ved Eder!
Sommeren sit Blomsterflor
over eders Grave breder;
Mindet flyver som en Fugl
hen til Slesvigs grønne Vange,
synger der fra Gravens Skjul
ensom sine simple Sange!

Ensom, thi de brystne Blik
 ingen kjærlig Haand har lukket,
 ingen Ven jert Haandtryk fik,
 ingen hørte Afskedssukket.
 Men for Danmark Sukket lød
 for dets Fremtid, for dets Lykke —
 hvil da sødt i Jordens Skjød,
 hvil da sødt i Gravens Skygge!

Skjøn er Døden, som I fik,
 ingen skjønnere der findes —
 derfor vil med vaade Blik
 heller ej vi eder mindes;
 men hvor danske Hjerter slaa,
 og hvor danske Toner klinge,
 skal med Stolthed Store, Smaa
 Fædrelandets Tak jer bringe!

H. P. Holst.

Fremtidsmaalet.

1865.

Brat af Slaget rammet,
 kastet haardt til Jord,
 ligger brudt og lammet
 du, vor gamle Mor;
 har du anden Tanke
 nu end „lid og taal“,
 saa forkynd, o Danmark,
 mig dit Fremtidsmaal.

Søn, elendig, ussel,
 Hjertet fuldt af Nag,
 tænker jeg med Blussel
 paa mit Nederlag;
 men trods Ve og Vaande,
 traads hver bitter Skaal,
 holder fast i Haabet
 jeg mit Fremtidsmaal.

Faar ved Fredens Frugter
 først mit Saar jeg lægt,
 snart jeg mig optugter
 da en Helteslægt:
 Ynglinger i Plade,
 Dreng, klædt i Staal,
 Mænd med faste Hjerter,
 det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
 mig en Pigeflok,
 som ej Hjemmet vrager,
 som i Lidt har nok.
 Ingen Døgnets Flaner,
 rendt fra Bog og Naal;
 fromme, stærke Kvinder,
 det er Danmarks Maal.

Saa min Hu mon stande
 til en Ven, en kjæk,
 som med mig vil blande
 Blod og ikke Blæk;
 som ej troløs svigter,
 høres Fjendeskraal:
 trofast Broderforbund,
 Det er Danmarks Maal.

Kroner Lykken Enden,
 har jeg først de Tre,
 Drengen, Pigen, Vennen,
 svinder al min Ve.
 Da til Lurens Toner
 blusser Bavn og Baal:
 Slesvigs Land gjenvundet!
 det er Danmarks Maal!

Fr. Paludan-Müller.

Niels Ebbesen.

1340.

Om Danemarks Kvide der lød en Sang
     saa sørgelig;
 der var ingen Konning i Danevang,
     men Borgerkrig.
 Dansken var fredløs i Skov og paa Hede,
 Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
 for Tyskerne reves om Danmark!

Det voldte en Konning saa svigefuld
     som Skum paa Vand,
 det voldte to Grever af Jættekuld
     i Holsterland;
 mange om Skylden og flere om Skaden,
 Fjenden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
 da Tyskerne reves om Danmark.

Den kullede Greve drog op i Nør
     i Herrefærd,
 han rykkede frem, som han plejede før,
     med Ild og Sværd.

Jyderne alle, fra Randers til Ribe,
danse han bød efter Holsternes Pibe,
for Tyskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen foer da i Harnisk brat
for Landefred,
han gjæstede Greven en Foraarsnat,
og Sværdet bed.
Fri vilde han enten dø eller leve;
Livet han tog af den kullede Greve,
da Tyskerne reves om Danmark.

Sig hævned de Holster ved Skanderborg,
der faldt vor Helt,
og sjunget der blev om Jyllands Sorg
ved Sund og Bælt.
Aldrig hans Minde dog lægges i Mulde;
han stod i Spidsen for Jyderne hulde,
da Tyskerne reves om Danmark.

N. F. S. Grundtvig.

Stormen paa Kjøbenhavn.

1659.

Alt rejser Vintren sit hvide Telt;
med Is ligger lille og store Belt;
men Danmark stoler paa Herren.

Se, Svensken ligger for Kjøbenhavn,
han stoler saa trygt paa sin Magt, sit Navn;
men Danmark stoler paa Herren.

I Byen hersker den bitre Nød;
saa haardt den alt trues med Hungersnød.
Men Danmark stoler paa Herren.

Den hele Forstad er lagt i Grus,
højt Flammerne hvirvle fra Herrens Hus;
men Danmark stoler paa Herren.

Den danske Konge paa Volden staar,
de glødende Kugler omkring ham slaar.
Men Danmark stoler paa Herren.

Alt ejer Fjenden den hele Ø;
Men Frederik svor, i sin Rede at dø,
og Danmark stoler paa Herren.

Enhver vil stride, trods Kjøn og Stand,
hver Mand er en Helt, hver Kvinde en Mand.
Og Danmark stoler paa Herren.

Sin Ligskjorte drager nu Svensken paa,
som Dødningskarer i Sneen de gaa.
Men Danmark stoler paa Herren.

De levende Snemænd storme paa Stand,
men Kvinden dem smelter med sydende Vand.
Og Danmark stoler paa Herren.

De Svenske storme med Larm og Skrig,
men synke i Sneen som blodige Lig,
thi Danmark stoler paa Herren.

Snart toner Te Deum som Hjertets Tolk,
og Kongen knæler med alt sit Folk;
for Sejren takke de Herren.

H. C. Andersen.

Ivar Hvitfelt.

1710.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte,
der ansaa Tapperhed for Pligt,
og skjalv ej, naar det gjældte.
Saa var vor Juel, vor Adeler,
vor Tordenskjold og saa er fler;
vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte!

Men fremfor alle Hvitfelt kan
den uforsagte hedde;
hvo saa sin Død saa vis, som han
og gik i den med Glæde?
Og aldrig det forglemmes skal:
Han frelste Flaaden ved sit Fald;
vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte!

Saa haard en Kamp der monne staa,
de Fjender var saa mange;
men nærmest dem Hr. Hvitfelt laa,
den Helt var aldrig bange.

I hele Flaaden Ingen slog
 som Hvitfelt fra sit Dannebrog —
 Vort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogshelte.

Men som vor Hvitfelt mandigst slog
 og Lag paa Lag udsendte,
 hans gode Skib, hans Dannebrog,
 dets egen Ild antændte.

„Kap Anker, Hvitfelt, fly til Land!
 Ved Flugt Du Livet frelse kan“.
 Vort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogshelte.

„Nej“, lød hans Svar, „fly vi derhen
 staar Danmarks Flaade Fare,
 og skulle Danske vove den
 for egne Liv at spare?

Dø skal vi, men vi hævnnes maa,
 til sidste Aandedrag vi slaa!“
 Vort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogshelte.

Til sidste Aandedrag vi slaa,
 hans Sømænd kjækt gjentage;
 de Ild og Død rundt om sig saae,
 men uforsagt de sloge,
 til Ilden ind i Krudtet brød,
 og alle døde Heltedød.

Vort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddør Hvitfelts Ros,
 hans kjække Sømænds Minde!
 O maatte de i hver af os
 en værdig Landsmand finde!

Naar Fødelandet kalder os,
 som de vi byde Fjenden Trods!
 Vort Fødeland vær altid rigt
 paa raske Orlogshelte!

Knud Lyne Rahbek.

Visen om Tordenskjold.

1691—1720.

Jeg vil sjunge om en Helt,
 vidt berømt ved Sund og Bælt,
 om en Herre, kjæk og bold;
 om den tapre Tordenskjold.

Mens i Vuggen han laa svøbt,
 Peder Vessel var han døbt;
 paa Fregattens Skansevold
 fik han Navnet Tordenskjold.

Atten Børn gik frem i Rad
 hos hans Far i Trondhjems Stad:
 Døtre sex og Sønner tolv,
 men kun en blev Tordenskjold.

Lidt ustyrlig, som det gaar,
 var han udi Barndomsaar,
 lærte Bog kun halvt med Vold;
 „Heller slaas“, sa'e Tordenskjold.

Naal i Haand han havde faat,
 men det Vaaben var for smaat;
 paa Kanoner fik han Hold,
 „Det gaar an“, sa'e Tordenskjold.

En Gang paa den svenske Strand
 gik han med sit Folk i Land,
 da brød frem et Rytterhold,
 vilde fange Tordenskjold.

En Dragon stak Haanden frem,
 men han trak den aldrig hjem;
 han ham troede i sin Vold,
 „Den Gang ej“, sa'e Tordenskjold.

Tordenskjold i Søen sprang,
 Kuglerne omkring ham sang,
 Gjennem Bølgen dyb og kold
 svømmed Peder Tordenskjold.

Tordenskjold han var polisk,
 gik omkring og solgte Fisk,
 Fjenden bag sin egen Vold
 narret blev af Tordenskjold.

Dynekil og Gøteborg
 husked længe ham med Sorg,
 svenske Børn ham holdt for Trold,
 de blev kyst med Tordenskjold.

Al hans Manddom og Bedrift
 kan ej staa i dette Skrift,
 Æventyr i hundred Fold
 er fortalt om Tordenskjold.

Rask han voxed op paa Val
 fra Matros til Admiral,
 ingen Æres Glimmer gold
 dog fordærved Tordenskjold.

Svig kom ej hans Hjerte nær,
 før det følte Niddingssværd;
 Spiller-Kaarden lumsk og kold
 Livet tog af Tordenskjold.

For sin Synd af Hjertensgrund
 bad han i sin sidste Stund,
 gav sin Sjæl saa Gud i Vold; —
 saadan døde Tordenskjold.

Skal til Kamp paa Bølgens Top
 Danebrog i Stavnen op,
 gid der bag dets røde Fold
 staa en Helt som Tordenskjold!

Gl. Vise ved **G. Rode.**

Villemoes.

1783—1808.

Kommer hid, I Piger smaa!
 Strængen vil jeg røre,
 Taarer skal i Øjet staa,
 naar min Sang I høre;
 om saa bold en Ungersvend,
 alle fagre Pigers Ven,
 sørgelig jeg sjunger!

Vaaren er nu kommen nær,
 Dagene sig længe,
 Vaaren har I Piger kjær,
 Blomster gro i Enge;
 dog I skal i sene Aar
 mindes, at I saae en Vaar
 med bedrøvet Øje.

Ak, thi før sig op af Jord
 Blomsten kunde trænge,
 falmede en Blomst i Nord,
 som skal mindes længe:
 Villemoes var Blomstens Navn,
 og ej glemmes tunge Savn
 midt i Blomsterflokken.

Han var Dreng, men stod som Mand,
 medens I var spæde;
 staa og slaa for Fædreland
 var den Unges Glæde.
 Strømmen gaar til Kjøbenhavn,
 Kongedyb er Strømmens Navn,
 der blev Helten viet.

Sælsomt i hans Aand det lød:
 „Hører du, det dønner!
 Dannemark er stedt i Nød,
 kalder sine Sønner!“
 Og som gamle Danmarks Søn
 fløj han mod det høje Døn,
 Fædreland at væрге.

Ak, den Gjæve kom og saae
 Fædrelandet bløde;
 hvor de stolte Snekker laa,
 var saa tomt og øde.
 Disse Snekker var hans Hjem,
 han opvoxed mellem dem,
 stred i deres Skygge.

Hist i Nord gaar Odden ud
 mellem høje Bølger;
 der blev Døn af stærke Skud,
 „Christian“ ej sig dølger;
 men som gamle Christian
 staar han fast paa danske Strand,
 skjøndt hans Blod udrinder.

Villemoes! Du maatte gaa
 andet Hjem at finde,
 Taarer i vort Øje staa,
 men de tør ej rinde.
 Ak, thi vilde vi, at du
 skulde vanke her endnu,
 Christian overleve?

Hører det, I Piger smaa!
 I maa ikke græde,
 men naar over Eng I gaa
 mellem Vaarens Spæde,
 binder da af dem en Krans,
 parrer Blomsterne med Sands
 til den Faldnes Ære!

Hvis det rørte Hjertes Sang
 Hjertet røre kunde,
 sjunger den da mangengang
 i de stille Lunde;
 sjunger den ved bredden Strand,
 naar hen over hviden Sand
 Voven sagte triller!

N. F. S. Grundtvig.

Sømandssang.

Vi Sømænd gjør ej mange Ord,
 ej hykle eller prale,
 om hvad der i vort Hjerte bor,
 bør Daad, ej Munden tale.
 For sledske Kys og Favnetag
 vi altid tar os vare;
 thi under dette falske Flag
 de største Skjelmer fare.

I Stilhed gaar enhver sin Gang
 og gjør, hvad Chefen byder;
 selv under lystig Sømandssang
 foragte vi en Skryder,
 thi mandig Tavshed følger med
 de Kjække og de Gjæve.
 Hurra! er vor Veltalenhed;
 Hurra! vor Konge leve!

En Ven vi søge, tro og huld,
 og som har staa't sin Prøve,
 i Omgang vist sig ren som Guld,
 i Striden som en Løve;
 og hvad En gjør for saadan Ven,
 derom maa Ingen snakke:
 At gjøre samme Skjel igjen,
 er vor Manér at takke.

Vor Kjærlighed er tro og varm,
 med Fjas den Ingen binder,
 en Pige i en Sømands Arm
 oprigtig Elskov finder.

Dog kalder Orlog os afsted,
 og stolten Vimpel vajer,
 saa haste vi fra Kjærlighed
 ombord til Kamp og Sejer.

Vi søge Fjenden uden Skraal,
 thi Skraal forstyrrer Orden,
 vi svare paa hans bange Vraal
 med vore Stykkers Torden;
 og naar En gaar til dyben Bund,
 hvor flere af os bleve,
 vi raabe alle med en Mund:
 Hurra! vor Konge leve!

Tode.

Danmark, mit Fædreland.

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
 der har jeg Rod, derfra min Verden gaar.
 Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
 saa sødt, velsignet du mit Hjerte naar.
 Du danske, friske Strand,
 hvor Oldtids Kæmpegrave
 staa mellem Abildgaard og Humlehave,
 dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
 mer rigt end her, ned til den aabne Strand;
 hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
 saa dejlig som i Bøgens Fædreland?
 Du danske friske Strand,
 hvor Dannebroke vajer, —
 Gud gav os den — Gud giv den bedste Sejer! —
 dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Engang du Herre var i hele Norden,
 bød over England — nu du kaldes svag,
 et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
 end høres Danskens Sang og Mejselsslag.
 Du danske friske Strand, —
 Plovjernet Guldhorn finder, —
 Gud give Fremtid, som Han gav' dig Minder,
 dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
 hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
 hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
 og som en sød Musik mit Hjerte naar.

Du danske friske Strand
 med vilde Svaners Rede,
 I grønne Øer, mit Hjertes Hjem hernede,
 dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

H. C. Andersen.

Den danske Sangfugl.

Droslen slog i Skov sin klare Trille,
 sang om Bøgens lyse, grønne Blad.
 Duggens Perler faldt paa Roser vilde,
 laa med Glans i Solens Straalebad.
 Fatted du den Klang i Fuglens Tone?
 Højt den sang det rige Danmarks Lov,
 sang saa det gav Lyd i Skovens Krone:
 dejlig er den danske Bøgeskov!

Lærken svang sig fra sin skjulte Rede,
 lystig lød det, da mod Sky den fløj,
 sang om grønne Mark, om brune Hede,
 sang om Bøvtasten paa Kæmpehøj.

Fatted du den Klang i Fuglens Trille?
 Gjenlyd gav den i vor Højtidsaal:
 prægtig er vor Hede, dyb og stille,
 venlig Vaarens Krans om Høj og Dal!

Hjejlens fløjted klagende og ene
 hist, hvor Klitten, Jyllands Bolværk, staar;
 Bølgen slog i Takt mod Kystens Stene,
 gik i Dans med Sølvkrans om Haar.
 Fatted du den Klang i Fuglens Klage?
 Længe lød dens Sang om Vesterhav:
 Bølgen, høj og prægtig uden Mage,
 bruser over tusind Snekkers Grav!

Naar vor Sang om Danmark frem sig svinger,
 toner den saa klart som Droskens Slag,
 mild og glad som Lærkens Stemme klinger,
 alvorsfuld som Hjejlens Sang om Vrag.
 Fuglesangen rører Hjertets Strenge,
 derfor klinge de paa samme Vis,
 klinge blidt og ømt og klinge længe
 højtidsfuld til gamle Danmarks Pris!

V. Esmann.

Holger Danskes Mærke.

I alle de Riger og Lande,
 hvorhen jeg i Verden for,
 jeg fægted med oprejst Pande
 for, hvad jeg for Alvor tror.

En Ørn var mit Hjelme-Mærke;
 paa Brynjen stod Korsets Tegn.
 Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
 i Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted' min Handske,
 opslog jeg min Ridderhjelm;
 de saae, jeg var Holger Danske
 og ingen formummet Skjelm.

Vil Dansken i Verden fægte,
 men dølgør Aasyn og Navn,
 jeg véd, hans Aand er ej ægte —
 jeg tager ham ej i Favn.

B. S. Ingemann.

Væbnerens Sang.

Altid frejdig, naar du gaar
 Veje, Gud tør kjende,
 selv om du til Maalet naaer
 først ved Verdens Ende.

Aldrig ræd for Mørkets Magt!
 Stjernerne vil lyse;
 med et Fadervor i Pagt
 skal du aldrig gyse.

Kæmp for alt, hvad du har kjært,
 dø, om saa det gjælder,
 da er Livet ej saa svært,
 Døden ikke heller.

Chr. Richardt.

Bøn for Danmark.

Kongernes Konge! ene du kan
 skjærme vort elskede Fædreneland!
 Herre, du ene
 kan Sejren os forlene,
 værn om vort herlige og ældgamle Dan!

Slyng om os alle Enigheds Baand,
 send fra din Himmel Begejstringens Aand!
 Følg du i Fare
 den tapre lille Skare,
 løft over Hæren din velsignende Haand!

Kjærlige Fader, lyt til vor Røst,
 Freden og Friheden smykke vor Kyst!
 Rigdomme følge
 med Snekken over Bølge!
 Marken velsigne du med rigeste Høst!

Herrernes Herre! mægtig og stor,
 naadig du høre vort bedende Chor;
 Herre, du ene
 kan Sejren os forlene,
 værn om vort herlige og ældgamle Nord!

h—e.

Indhold.

	Pag.
Alt rejser Vintren sit hvide Telt	16
Altid frejdig, naar du gaar	29
Brat af Slaget rammet	13
Dengang jeg drog afsted	3
Der er et yndigt Land	8
Det var en Somtermorgen	11
Droslen slog i Skov sin klare Trille	27
I alle de Riger og Lande	28
I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme	26
Jeg vil sjunge om en Helt	20
Kommer hid, I Piger smaa	22
Kong Christian stod ved højen Mast	9
Kongernes Konge! ene du kan	30
Moders Navn er en himmelsk Lyd	7
Om Danemarks Kvide der lød en Sang	15
Slumrer sødt i Slesvigs Jord	12
Vi Sømænd gjør ej mange Ord	25
Vift stolt paa Kodans Bølge	5
Vort Fødeland var altid rigt	18

